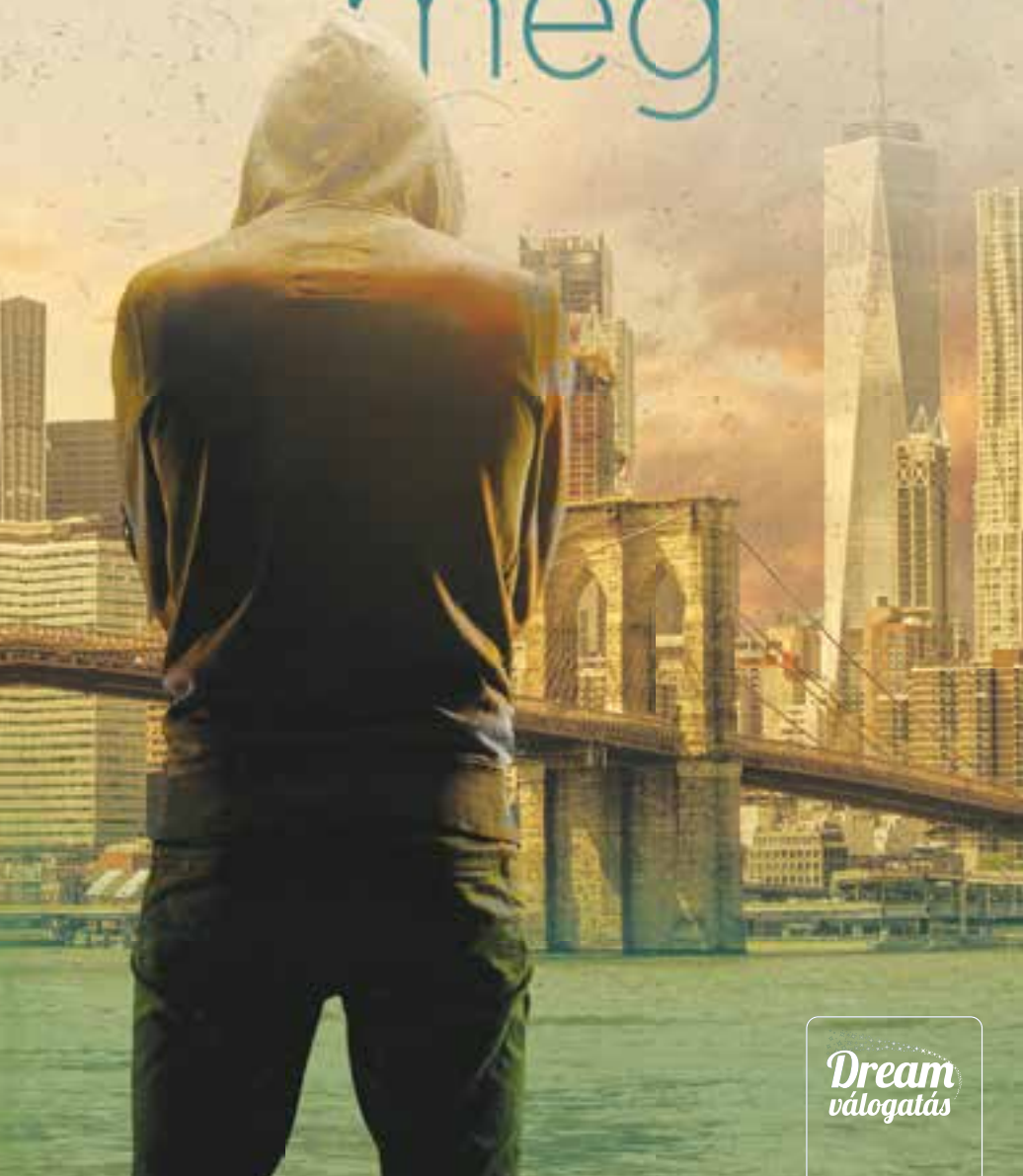

SZASZKÓ GABRIELLA

Maradj még

Dream
válogatás

Matthew Pennington haldoklik, és arra szeretné feltenni utolsó hónapjait, hogy elvarrja élete bonyolult szálait, és megismerkedjen eltaszított unokájával, dédunokájával, mintegy vezekelve a múltban elkövetett bűneiért.

David hosszas tanakodást követően elfogadja nagyapja javaslatát, így sok év után közelebből is megismerkedhet a nagybátyjával és az apja múltjával, ami nem kevés új konfliktust hoz az életébe. James megkerült naplója feltépi benne a rég elfojtott gyászt, ami arra készíti, hogy újra elmerüljön kamaszkorában, és elmesélje azt az időszakot, amiről eddig hallgatott.

Davidnek a brooklyni házban olyan megpróbáltatásokkal kell szembenéznie, amelyekre egyáltalán nem készülhetett fel előre. Főként miután alkoholista, bántalmazó anyja is újra fel akarja venni vele a kapcsolatot, mivel három év után gyógyultan távozik a bentlakásos intézményből. Davidnek ezúttal már a saját fiaira is gondolnia kell, így nagyapja segítségével próbál szembenézni anyjával, a múltjával, és igyekszik feldolgozni a feldolgozhatatlant.

SZASZKÓ GABRIELLA

legelső regénye 2016-ban jelent meg a Maxim Könyvkiadó Dream-válogatás sorozatában. Az eddig napvilágot látott könyvei a Pennington testvérek-sorozat és a Midlife Crisis-duológia részei. Nagyon fontos szerepet töltenek be az életében a regények, hiszen az írás mellett szabadúszó műfordítóként, regényszerkesztőként és korrektorként is dolgozik. Az angliai Stratford-upon-Avonben él férjével és cicájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Fogalmam sincs, hogy csinálja az író, de a borzalmasan nehéz témák ellenére eléri, hogy beszippantson a könyv. Mindegyik részben újabb és újabb dolgok derülnek ki a testvérek gyerekkoráról, ezáltal a kirakós újabb darabkái kerülnek a helyükre az életükkel kapcsolatban. Csodás történet, és sok gondolkodnivalót hagy maga után.”

Csóka-Salamon Nikolett,
@readings_byniki

„A főszereplő David, akinek fiatalkoráról testvérel együtt olvastunk a Pennington testvérek-trilógiában. A Glens Falls-sorozat első kötetéből viszont megismerhettük a szüleik történetét és édesapja halálának körülményeit is, ráadásul akkor James szemszögéből. Ugyanolyan gombóccal a torkomban olvastam végig, mint az előző részt és előtte a trilógiát. Természetesen most sem úsztam meg, és a történet végén eltörött a mécses. :)”

Lakner-Pribránszki Gréta,
@gretas_books

„Ez a könyv egyaránt mesél a függőség leküzdése utáni nehéz pillanatokról, a gyász megrendítő hatásairól, a szülői lét nehézségeiről, megbocsátásról és csendes, boldog pillanatokról. Garantáltan hatással lesz az olvasóra. Kíváncsi vagyok, hogy mi mindent tartogat számunkra a folytatás, hiszen ez egy olyan történet, amellyel nem lehet betelni.”

Szeles Dorottya,
Dsheavenofbooks blog

Dream
válogatás

SZASZKÓ GABRIELLA

Maradj még

— részlet —

2017

JÚNIUS

Sosem mondtam még el senkinek, hogy én öltem meg apámat. Eddig túl gyáva voltam hozzá. A bátyám elvesztésével keményen szembenéztem, a *Maradj velem*-ben rögzítettem róla az emlékeimet, tudatosan kihagyva az apám halála előtt és után történeteket. Mert apámat egyik napról a másikra töröltem ki az életemből. Csütörtökön még mellettünk állt, másnap pedig már nem létezett. Túl fájdalmas lett volna belegondolni, mi lett volna, ha életben marad. Most mégis hagytam, hogy ezek a gondolatok ostromoljanak. Ha apám életben maradt volna, akkor a testvérem is élne.

Aznap már vagy ezredjére siklott a tekintetem apa naplójára. Barna bőrkötéses könyvecske volt, megsárgult lapokkal. Előző nap pár mondatot elolvastam belőle, miután életemben először találkoztam a barátnőjével a temetőben.

Idegesen mozgattam az ujjamat a billentyűzet felett. Este tíz óra volt, ekkor ültem neki dolgozni, az esti csendben, ahogy mindig szoktam. Persze nem kellett volna. A fejemet szétfeszítették a gondolatok. Mintha apám hatvanadik születésnapja mindent a feje tetejére állított volna az addig egész szépen felépített életemben. Olyan embereket rángatott elő a múltból, akiknek a létezéséről tudomást sem akartam venni.

A fejemet rázva újra megnyitottam nagyapám e-mailjét. Három napja még azt sem tudtam, hogy egyáltalán tud e-mailt írni. Nem volt hosszú üzenet, de eddig még Amynek sem mutattam meg. Nem tudtam, miért nem telefonon keresett fel, ahogy mindig szokta.

Szia, David!

Szeretnék meghívni titeket szombaton ebédre. Nagyon szeretnék megismerkedni a dédunokámmal. Mit szólnál, ha itt aludnátok Brooklynban? Sejttem, hogy nehéz utazni a kicsivel.

Várom a választ!

Matthew Pennington

Kívülről tudtam a szavakat, de mégis újra és újra elolvastam. A Penningtonok visszafurakodtak az életembe most, hogy anyám végleg eltűnt belőle. Kapásból azt akartam válaszolni, hogy nem, de mégsem tettem. Ehelyett újra apa naplójára néztem, és a fájdalmas sajtó megint a mellkasomra telepedett.

Sosem beszéltem még apám haláláról, erre most minden nap ő jutott eszembe, ahányszor csak felvettem Noah-t a kiságyból.

A szememet összeszorítva keltem fel a laptop mellől, és beléptem Noah szobájába. Visszaköltöztünk Newburghbe a születése után. A lenti vendégszobát alakítottuk ki gyerekszobának. Először kényelmetlennek tűnt, hogy le kell menni az emeletről, de aztán kialakult a rutinunk. Éjjelente dolgoztam tizenegyőtől kettőig-háromig, Amy az első hónapokban a kanapén olvasott és el-elaludt. Az álmatlanság fura fátyla csodálatossá változtatta azt az időszakot. Tíz hónap után már csak én keltem fel Noah-hoz, aki ekkor már éjjelente csak egyszer ébredt fel. Általában el sem aludtam, csak miután újra lefektettem.

A naplóval a kezemben ültem le a gyerekszoba padlójára. Noah apró keze kilógott a védőrácsok között, óvatosan végigsimítottam rajtuk. Újra apára gondoltam. Arra, hogy hányszor ülhetett mellettünk magányosan álmatlan éjszakákon át. Akkor már értettem, hogy mennyire egyedül volt. Nekem itt volt Amy, aki a fiunk minden lépését árgus szemekkel figyelte.

Ahogy eszembe jutott nagyapám, újra éreztem a düh szorítását a mellkasomban, mert megtagadta a segítséget apámtól. *A mi lett volna, ha újra ostromolni kezdte az elmémet.*

– Hát te mit csinálsz? – suttogta Amy. A halk hang ellenére is összereztem. A kék, szaturnuszos éjjeli fény megvilágította az alakját. – Nem írsz?

A fejemet rázva keltem fel, és a szoba túlsó felébe mentem. Noah mélyen aludt, ilyenkor semmi sem ébresztette fel.

– Akarsz beszélgetni? – ajánlotta fel.

Halkan felsóhajtva elmosolyodtam, és követtem Amyt, aki a konyha felé vette az irányt.

– Mindjárt megyek.

Június lévén egyértelmű volt, hogy a teraszon fogunk beszélgetni. Ahogy kinyitottam a szűnyoghálós ajtót, megcsapott a nyáreste megfáradt növényi illata. Azon a nyáron azok voltak az első meleg napok, a hátsó terasz betonlépcsője magába szívta a nap melegét. A tenyeremre támaszkodva leültem a kőre.

Amy pillanatokon belül mellém telepedett. Hosszú, akkor már barna haját befonta éjszakára. Mindig az egyik kifakult pólóban aludt, az volt a kedvenc hálóruhája. Jégkrémet tett maga mellé a falécekre, hátát a korlátnak döntve adott a kezembe egy sört.

– Biztos oké, ha iszom egyet? – kérdeztem, ahogy felé tartottam az italt. A terhesség első három hónapjában folyamatosan ideges volt. A napokban viszont mintha fellelegzett volna.

– Minden oké lesz – simított végig a hasán. – Miért nem írsz?

– Te miért nem alszol? – kérdeztem vissza, ahogy felpattintottam a sört.

– Éhes vagyok – nevetett fel.

– Az jó.

– És egy egész hete nem hánytam.

Elmosolyodtam, és belekortyoltam a sörbe. Nem volt könnyű az előző három hónap. De valahogy olyan természetesen lett nehéz. Úgy, ahogy az élet nehéz. Nem igazságtalanul.

– De még nem válaszoltál a kérdésemre, Pennington – nevetett fel, ahogy beletúrt a fagyiba. – Apud naplója?

– Az – sóhajtottam. Az előző két napban csak kerülgettük a témát. A sör segített, hogy beszéljek róla.

– Beleolvastál?

A fejemet ingatva néztem végig a nyári díszekbe burkolózó kerten. Amy napelemes fényfűzérrel futtatta körbe a teraszt. A medence kékes ragyogása lágyan megvilágította az eldobált gyerektáncok körvonalait.

– Nem még – ráztam meg a fejem, és újra nagyokat kortyoltam a sörből. – Csak ott a kávézóban... de már a kézírását látni is fura.

Beletúrtam a hajamba. Amy csendben ette a jégkrémet. Várta, hogy folytassam.

– Tudod... sose beszéltem róla, mi történt akkor. Sose beszéltem igazán apáról.

– Tudom – mosolyodott el Amy. – Chris sokat mesélt róla. Te meg haragszol rá.

Beleharaptam a számba. A szerfüggő énem újra kopogtatott. Úgy éreztem, józanul képtelen vagyok beszélni az érzéseimről.

– Sok minden megváltozott bennem Noah születése óta. Annyi minden felhalmozódott, erre megjelenik az egykori spa-nyoltanárom, és a kezembe nyomja ezt a naplót.

Újra csendben ültünk, hallgattuk a tücsköket. Felnyúltam a korlátra a cigiért és az öngyújtóért. Napi öt szálnál tartottam a leszokásban. Ennyit szívhattam maximum. Aznap a negyedik szálamnál tartottam. Fél éve szórakoztattam magam az elektromos cigivel és a nikotintapaszokkal. Igazán ironikusnak találtam, hogy a kokain után a hétköznapi, legális cigivel való leszokással vívtam a legádázabb harcomat.

– A *Maradj velem*-ből is kihagytam ezeket a részeket. Elegánsan előreugrottam a tizennyolcadik születésnapomig, mintha nem létezett volna az a pár év apa halála előtt és után.

Amy halkán hűmmögött, lassan ette az epres jégkrémet.

– Talán most jött el az idő, hogy kiegészítsd a *Maradj velem*-et ezekkel a részekkel.

Röviden felnevettem, és újra nagyot kortyoltam. Azonnal éreztem a hatását, a nikotin is fejbevágott. A cigi füstjét a csillagos ég felé fújtam, távol Amytól.

– Nem kell kiadnod, nem kell megmutatnod senkinek. Írd meg magadnak!

– Mocskosul undorítóan viselkedtem veled, Amy – mondtam elcsukló hangon. – Nem ezt érdemelte.

Amy megfogta a kezem. A tenyere borzongatóan hideg volt a jégkrém dobozától.

– Tudta, hogy szereted. Azt mondtad, Noah miatt máshogy gondolsz rá. Abba is gondolj bele, mennyiszere igazságtalanok a gyerekek. Pedig ő még csak hároméves. Szerintem jobb lenne, ha írnál róla. Senkinek sem kell elolvasnia.

A szinte üres sörösdobozt forgattam a kezemben, majd egy másikért nyúltam a hátam mögött.

– Félsz attól a naplótól. Félsz, mert olyan sokáig haragudtál rá, és ez mindent megváltoztathat. Neked meg csak a gyász marad.

– Köszönöm, dr. Forester! – horkantottam gúnyosan. Utáltam, amikor ennyire átlátott rajtam. Apámat sosem gyászoltam meg igazán. Kitéptem magamból. És akkor már semmi sem állta az útját annak, hogy tompítsam a fájdalmamat. – Chris szembenézett velem.

– Tudod, hogy ez nem igaz. Chris a maga módján kezelte a fájdalmat.

Elnyomtam a csikket, egyre jobban szorítottam Amy kezét.

– Hogy lehet egyáltalán feldolgozni, hogy az anyád megölte az apádat? – kérdeztem halkán.

– Sehogy – rázta meg a fejét. – De te mindent megteszel. Írj róla, meg fogsz könnyebbülni!

Amy a vállamra hajtotta a fejét, aztán lassan megcsókolt. Pont úgy, ahogy öt évvel ezelőtt azon a sorsszerű nyári éjszakán. Öt évvel ezelőtt, ami most egy évszázadnak tűnt. Öt éve forgatta fel a testvérem az életemet a halálával, feltépett bennem mindent, amit mélyen eltemettem. Öt évvel ezelőtt hihetetlen felelősséggel ajándékozott meg. A halálával életet adott nekem.

Amy mosolyogva szakította meg a csókunkat, hosszabb ideig tartotta csukva a szemét. Tudta, mire gondolok.

– Így csókoltál meg először – suttogetta.

- Hatalmas tévedés. Te csókoltál meg. Én sose tettem volna.
- Jogos.

Egy mozdulattal helyezkedett el az ölemben. Egyik kezében még mindig a kiskanalat fogta, amit most könnyedén visszadobott a jégkrémes dobozba. A szemében a csillagok fénye játszott, megnyalta a fületem. Az alkohol és a vágy egyszerre zsibbasztotta el a combomat. Három hónapja nem szeretkezünk. Az orvosok nem igazán javasolták.

- Biztos vagy benne?

Amy a fülemben hűmmögött.

- Nem bírom tovább, fellázdak ellenem a hormonok.

- Ennek semmi értelme. Már terhes vagy – nevettem fel.

– Csak tedd a dolgod – súgta a fülemben, amitől végképp úgy éreztem, megőrülök.

Így inkább engedelmeskedtem neki, és hagytam, hogy hosszú percekre elfeledtesse velem a fájdalmat a gyomrom mélyén.

A csillagok alatt feküdtünk egy kifakult pléden. Óvatosan cirógattam Amy haját, magamba szívtam a nyáresti levegőt. A tiszta égbolton szentjánosbogarakként pislákolnak az égitesetek.

– Gondolkoztál rajta? – törte meg a csendet Amy. Hirtelen fogalmam sem volt, mire gondol. Halkan felnevettem, másik kezemmel a rövidre nyírt füvet cirógattam. A nyáréjszakát.

– Te komolyan azt hiszed, hogy mi, férfiak gondolkozunk szex közben?

- A testvéreddel töltöttem az életem harmadát. Szerinted?

Hűmmögni kezdtem. Az évek alatt már egészen hozzászoktam a gondolathoz, hogy a bátyámmal valamilyen formában egy lányon osztoztunk egész életünkben. Ennek elfogadásában is sokat segített az újhullámos terápiám a bátyám pszicháterével, dr. Carol Sullivannal. Úgy fest, Carol lett a harmadik fontos nő az életünkben, akin osztoznunk kellett.

– Oké, akkor én nem gondolkozom szex közben, főleg nem három hónap megvonás után. Amit konkrétan fel fogok emlegetni ennek a gyerekeknek – mutattam a hasára – tinikorában.

– Na persze! – nevetett fel Amy.

Felültem, és a magamhoz vettem a maradék sört. Közben megnéztem az órát: csak tizenegy felé jártunk. Biztonságos, Noah-mentes időszakban.

– Egyébként jó ötlet... megpróbálhatok írni róla. – Valahogy úgy éreztem, a múlt minden oldalról feszít. – Rám írt Matthew.

Amy éppen a haját fésülte kontyba a kezével, és teljesen ledermedt a hallottaktól.

– Matthew Pennington?

– Ja. Elhívott minket ebédelni Brooklynba, azt mondta, látni szeretné Noah-t.

Amy felsóhajtott.

– Hát... végül is a dédunokája. Joga van, hogy lássa.

– Azt mondta, aludjunk Brooklynban, mert nehéz kisgyerekekkel utazni.

– Van Brooklynban lakásunk.

– Ezt nem tudja. De mi arra az esély, hogy épp megkapom apa naplóját, megismerem az egykori szeretőjét, erre még a nagyapámra is rájön a viszketés, hogy van egy dédunokája?

– Apud most lett volna hatvan. Lehet, hogy ez mindenkiben feltépte a sebeket.

Amy szavai újra gyomorszájon vágtak. Az utóbbi napokban túlságosan is megengedtem magamnak, hogy belegondoljak egy másik életbe, egy olyanba, ahol apám nem halt meg.

– El szeretnél menni?

– Matthew-hoz? Brooklynba? – nevettem fel. – A második legrosszabb hely a világon anyám pszichiátriai osztálya után.

– Lehet, hogy érdemes lenne jobban megismerned.

Megráztam a fejem, éreztem, hogy erősebben szorítom a sörösdobozt a kelletténél.

– Cserbenhagyta apámat. És gyanítom, ha elolvasom apa naplóját, még több szar ki fog derülni róla.

– Akkor ne menjünk? Ha úgy érzed, hogy nincs szükséged rá...

Megvontam a vállam. Péntek este egyébként is időpontom volt Manhattanben Carollal.

– Elmehetünk egy ebédre, hogy lássa Noah-t, ennyi elég lesz neki.

– Lehet, hogy oka van, hogy visszatértek az életedbe.

– Túl idealista vagy, Forester – nevettem fel.

Amy felemelkedett a plédről. Haja a konty ellenére is kócos lett a szextől, a hosszú pólón át csak egy kicsit látszott, hogy domborodik a hasa. Nem hittem el, hogy terhes a második fiammal. Sosem gondoltam volna, hogy egy fáradt éjjelen én sutogom majd a fülébe, hogy szeretnék testvért Noah-nak. Úgy éreztem, ez teheti teljessé a fiam életét. A fiúk jelenléte olyan nyugalmat csempészett a lelkembe, ami gyógyírt hozott a fájó gyászra. A gyászra, ami összenőtt velem tizenöt éves korom óta.

– Hagyd, hogy meglepetést okozzanak az emberek, Pennington – kacsintott rám Amy, és csupasz fenéke kivillant a póló alól. – És gyere fel aludni, ha már nem dolgozol!

– Noah fel ébredni két órán belül.

– Még szerencse, hogy olyan rossz alvó vagy – nevetett fel, és megfogta a kezem, ahogy feltápáskodtam a plédről.

A szememet forgatva követtem Amyt. Noah születése óta az élet mintha kiélesedett volna, mintha az élmények hangerejét megnövelték volna. A démonok persze a gyomromban fészkeltek. És rettegettem, hogy most Matthew Penningtonon keresztül szeretnének beszélni hozzám.

Sörtől zsibbadt tagokkal feküdtem a forró tetőtérben. Még nem kapcsoltuk be a légkondit, ezért a nyári éjszaka együtt szökött be az ablak résein a tücsökzenével és a Hudson vad aromájával. Amy szorosán ölelte a takaróját, szinte azonnal elaludt, ahogy az emeletre értünk. Az én agyam viszont nem akart leállni.

Ledobtam magamról a takarót, és a lehető leghalkabban osontam le a teraszra. Hosszasan néztem a cigisdobozt. Felnyögtem, ahogy az órára pillantva megállapítottam, hogy már elmúlt éjfél. Iszonyatosan el akartam szívni még egy igazi cigit, de azon lamentáltam, hogy ezt még számolhatom-e az előző naphoz. Csak négy szálát szívtam aznap, és úgy döntöttem, nem csalás, hiszen még nem aludtam.

A dobozt ütögetve komikusnak találtam a viselkedésemet. A rohadt cigiről volt a legnehezebb lejönni. Ráadásul önként vállalkoztam a dologra, zavartak a dohányzással járó korlátok a gyerek mellett. Az NA csoportban persze mindenki támogatót, én meg úgy éreztem, a dohányzással elveszíthetem a harag utolsó morzsáját is, épp ezért nem adhattam fel.

A korlátnak támaszkodva kattintottam fel az öngyújtót, mély slukkot szívtam a cigiből. Újra eszembe jutott, amit Amy mondott. Fogalmam sem volt, hogy képes lennék-e apáról írni teljesen tiszta tudattal. És tudtam, hogy a napló mindent kiforgathat, minden régi emléket feltéphet.

Csukott szemmel szívtam be a nyáresti levegőt, igyekeztem megtisztítani a fejemet a gondolatoktól.

– Apa. – Azonnal kipattant a szemem. Noah az ajtóban ácsorgott. Sosem szokott kimászni hozzám, általában csak a nevemet ordítja a szobájából.

– Mi az, kölyök? – kérdeztem, és elnyomtam a cigit.

– Bepisiltem – mutatott a pelenkájára, mire elmosolyodtam, és könnyedén felkaptam.

– Nem baj, anya azért adott pelenkát estére.

– Tudom – vontam meg a vállát.

– Szeretnél csillagokat nézni, miután ezt leszededem?

Noah határozottan bólogatott. Megdörzsölte Penningtonzöld szemét. Baromi álmos volt, de ilyenkor eltartott egy darabig, amíg visszaaltattam. Bágyadtan nézte végig, ahogy levettem a pelenkáját, és ráadtam egy alsónadrágot. Egy éjszaka kétszer biztosan nem pisil be. Könnyedén ráhúztam az alvós hálósákját, már ekkor is félálomban lebegett a vállamon. Automatikusan folytattam a rutinunkat. Beledőltem a medence oldalán található hintaágyba a laposakat pislogó gyerekekemmel, és lassan hintázni kezdtem. Aznap különösen tisztán csillogott az ég.

– Csillagos – motyogta Noah, ahogy egyre mélyebbre süppedt az ölemben az elefántos hálósákba.

– Igen, nagyon csillagos – mosolyogtam rá, és óvatosan simogattam a haját.

Újra apára gondoltam. Apára, aki kiskoromban egy koszos matracon aludt mellettünk a földön. Apára, akit annyian szidtak a *Maradj velem* megjelenése után. Akkor is fájt, hogy nem védhetem meg, de hagytam, hogy a düh elködösítsen.

A csillagos eget nézve a hintaágy lassan visszaringatott a múltba.

1994

OKTÓBER

Talán mindenki megőrül egy kicsit a tizenötödik születésnapján. Ez rám halmozottan igaz volt. Apa csak a bátyám kíséretében engedett el Crawfordék házibulijába. Aznap jó fej akartam lenni, és nem szöktem ki engedély nélkül, ahogy egész nyáron csináltam. Vagy talán nem is a jófejséghez volt köze, hanem ahhoz, hogy apa hármass programot akart szervezni estére. Én meg le akartam inni magam. Sokkal nehezebb dolgom volt Chrisszel a nyakamban.

Bill Crawfordék hatalmas házban laktak. Három idősebb tesója volt, így a szülők sűrűn leléptek a nyaralójukba. A tesók ezt számtalanszor kihasználták a nyáron, és a halloweeni buli is hagyománynak számított. Clay ragaszkodott hozzá, hogy átmenjünk a születésnapomon, hiszen mindig töméntelen mennyiségű pia volt náluk.

– Ez beöltözős buli – közölte az ajtóban cigiző srác, ahogy felcaplattunk Chrisszel a hosszú lépcsőn.

Megvontam a vállam.

– Születésnapom van.

– Te halloweenkor születted?

– Ja.

– Az baró. És vele mi van?

Chrisre néztem. Mélyre süllyesztette a kezét a farmerzsebébe, és olyan riadtan nézett rám, mintha egy oroszlánbarlangba küldeném.

– Ő meg a bátyám.

Úgy tűnt, a srácnak ennyi magyarázat elég is volt, hogy beléphessünk a ház területére. Az ajtóban állva én is zsebre dugtam a kezem. Az amerikai konyhás nappaliban alakí-

tották ki a táncteret, hangosan dübörgött a zene, a plafonon diszkófények villogtak. Tényleg rengetegen beöltöztek, de a halloweeni dekort nem vitték túlzásba. Chris továbbra se szólt semmit, ujjait idegesen dörzsölte össze. Hangosan felsóhajtottam. Fogalmam sem volt, hogy fogok a két életem között lavírozni aznap este.

Clayton erősen megveregette a vállamat. Ő se öltözött be, csak fekete izompólót vett fel, ahogy az összes buliban. Férfiasan megszorította a kezem, aztán féloldalasan átölelt.

– Dave! Végre, azt hittem, sose jössz!

– Apám feltartott – horkantam fel.

– Mindegy, el kell kezdened inni. A tizenöt az nagy szám.

– Nem annyira, hogy igyon – szólalt meg mellettem Chris.

Clayton úgy nézett a bátyámra, mintha akkor vette volna észre, hogy ott van. Lehet, hogy így is volt.

– Chris! Hát, te is iszol velünk!

Hosszasan néztem a bátyámra, szinte könyörögtem, hogy ne égessen le teljesen. Crawford bulijába senki se jött, aki nem akart inni. Clayton úgy vezetett végig minket a folyosón, mintha ő lenne a házigazda. A hátsó kertben állították fel a rögtönzött bárt. Október végén már rendesen hideg volt odakint, ennek ellenére rengetegen ácsorogtak a kivilágított medence mellett. Clay a sörshordóból kért nekünk két félliteres sört. Chris láthatóan megnyugodott a sör láttán, és még koccintott is a születésnapomra. Aztán Clay elővette a laposüvegét.

– Hoztam neked whiskyt a születésnapodra. Azt mondtad, azt még nem ittál.

– Nem iszik töményet – szólalt meg újra Chris.

– Ne már! – szúrtem a fogaim közt. – Komolyan azért jöttél, hogy elcseszd az estémet? Nem lesz semmi bajom.

– Azért jöttem, hogy vigyázzak rád. Apa kérte.

– Ki nem szarja le, mit mond? – röhögtem Clay felé, de éreztem, hogy a szégyen összegyűlik a gyomromban.

– Csak egy kis whiskyt iszik kíséreléssel, semmi baja nem lesz – mondta Clay, és felém nyújtotta a laposüveget.

Nagyot kortyoltam belőle, a whisky semmihez sem hasonlítható fűszeres aromája végigégette a torkomat. Éheztem

az alkohol tompító hatását. Valahogy el kellett hallgattatnom a gyomromban fészkelő szégyent. Chris nem ismerte ezt az éneket.

– Boldog születésnapot! – ordította el magát Clayton, mire többen is körénk gyűltek, ezért újra és újra ihattam a laposüvegből. Sörrel öblítettem. Hamarosan éreztem, hogy a combom izmai lazulni kezdenek.

Clay mellé hamarosan odaért egy másik kemény haverunk, Dean is. Dean felettünk járt, de egy hajsza válaszította el attól, hogy kicsapják a suliból. Valamiért imádták őt a lányok fekete, belőtt hajával és tetovált karjával. Cinkosan vigyorgott rám, ahogy végignézett a hátsó kerten, majd kikapta a kezemből a laposüveget, de mivel ez az én napom volt, hamar vissza is adta.

– Itt az idő, hogy komoly dolgokról beszéljünk, Dave. Kit szeretnél felpróbálni?

Újra belekortyoltam a sörbe, nem mertem a bátyám szemébe nézni. Clay és Dean számára ismert volt a szüzességem ténye. Nehezen titkoltam volna előlük, hiszen ők mindketten majdnem két évvel idősebbek voltak nálam.

– Szerintem meg kell kérnünk egy végzős csajt – vont vállat Clay. – Csomó vállalkozó lenne Chris évfolyamán is.

A bátyámra néztem, de nem kellett volna. Túlzottan is tudtam, mi a véleménye az ilyen jellegű beszélgetésekről.

– Csak írd körül az ízlésed, és beszerezzük!

– Amy For – röhögött fel Clayton. Éreztem, hogy egyre jobban elvörösödök, szinte belebújtam a piros műanyag pohárba. – Amy For az ízlése. Szőke, ártatlan pica.

– Az a csaj, aki idén visszament New Yorkba? Aki együtt járt... – Dean tekintete azonnal megtalálta a bátyámét, aki fülig elvörösödött, de képtelen voltam olyan sokáig nézni az arcát, hogy olvassak róla.

– Mit akarsz? Tesók! Szerintem a csajsi simán elvette volna mind a kettő szüzességét.

– Az milyen baró lett volna!

Éreztem, hogy Chris megszorítja a karomat. Rohadtul tudtam, hogy neki ez a téma nem vicces, de az alkohol feloldotta

a gátlásaimat. Ráadásul nem éghettem le a haverjaim előtt. A bátyám támogatását nem veszíthettem el, bármit is mondok. Ennek ellenére igyekeztem lavírozni. Az Amy-témát le kellett zárnom, ehelyett idegen csajokat kellett tárgyasítanunk. Deannél és Claynél ez volt a menő téma, sehogy se kerülhettem el.

– Nem érdekelt Amy – hazudtam. – De a szőkék tetszenek.

– Oks, akkor a kövi bulira szerzek neked egy csajszit, aki szívesen segít rajtad. Utána már nem kell félteni szerintem. Tapadnak rád így is. Csak érted, kell egy kis tapasztalat. Jobb, ha az első csaj tudja, hogy két perc alatt el fogsz menni.

Újra kortyoltam egyet a whiskyből.

– Nem fogok két perc alatt elmenni. – És rohadtul nem a bátyám előtt akartam ezt megbeszélni, de Chris nem tágított.

– Dehogynem. Olyan csajt szerzek, aki elvisz két perc alatt, de aztán megtanítja, hogy bírd tovább. Látom benned a lehetőséget, Dave. Te leszel a csajok álma. Csak túl kell lépni ezen a szüzesség témán. De például Jessica imádja a szűz fiúkat. Csak azt hiszem, most nincs itthon.

Fogalmam sem volt, ki az a Jessica. Csak a whisky egyre szétterjedő hatását éreztem, ahogy kézről kézreadtuk a laposüveget.

– Szerintem mind a kettőtöket lerendez.

A számba haraptam, de már alig éreztem fájdalmat.

– Nincs ám olyan perverziónk, hogy ugyanazzal akarunk dugni. Ezt csak ti találtátok ki.

– Csak Amy Forral.

Chrisszel találkozott a tekintetünk. Továbbra is erősen szorongatta a poharát. Az arca egyszerre túnt sápadtnak és vörösnek. Én meg szégyenkeztem, de csak így lehettem menő.

– Persze, bármikor – röhögtem fel. – Bírom a szűz kurva stílust.

– Bocs, de ennyi elég volt – rázta meg a fejét Chris. Letette a poharát a pultra, aztán szó nélkül távozott a ház irányába. Hirtelen fellángolt a dühöm. Miért kellett büntudatot keltenie, amikor tudta, hogy csak szórakozom? Egyébként meg tényleg nem tartottam sokra a nőket, hiszen minket a nők eddig csak

bántottak. Nem értettem, hogy Chris miért nem engedi meg, hogy így beszéljek róluk.

– A bátyód nem túl laza, kéne neki egy kis fű.

– Á – legyintettem. – Apám már rajtam is kurvára balhé-
zott.

– De te azért iszol még velünk, ugye, Dave?

Felmutattam a laposüveget, már alig lötyögött valami az alján. Az volt a céloom, hogy totál kiüsse magam. Egyáltalán nem érdekelték a következmények. Nem érdekelt sem Chris, sem az apám, csak hogy végre ne érezzek semmit. Se szégyent, se fájdalmat.

– Van még valami extra?

– Ó, Davey! – nevetett fel Clay átkarolva a vállamat, és elő-
rántott egy teljes üveg whiskyt a pult alól. Egyértelműen csak a tesóm előtt nem akarta mutogatni korábban. – Nem hagynám
cserben a szülinapos legjobb haveromat!

2017

JÚNIUS

Nyöszörögve ébredtem a kanapén a friss kávé illatára.
– Ne ébreszd fel Davidet, édesem! Sokáig dolgozott tegnap este.

Az egyik szememet kinyitottam, és a fiam hatalmas, zöld szemével néztem farkaszemet. Kissé esetlenül tette le a papírpoharas kávé a dohányzóasztalra.

– Reggelt, kölyök – mosolyodtam el, és magamhoz húztam Noah-t, aki gurgulázva felnevetett.

Ahogy felültem az ágyban, láttam, hogy Amy az ajtókeretnek dől. Edzőruhát viselt, és kócos volt a kontya aznap reggel.

– Mondtam, hogy menj fel munka után az emeletre, akkor nem ébreszt fel. Már reggel is necces volt.

Megvontam a vállam, és belekortyoltam a kávéba.

– Mindegy. – A másik kezemmel Noah hajába túrtam, aztán újra Amyre néztem. – Amy For.

Amy kérdően pislogott rám. Hosszú jógafelsője eltakarta kezdődő terhességét.

– Clayton így hívott, amikor tizenöt voltam.

– Arról írtál?

Bólintottam, és elengedtem Noah-t, aki már a játszószőnyeg felé kacsingatott.

– Örülök neki. Az viszont nem biztos, hogy tudni akarom, milyen beszélgetésben jöttem fel, amikor tizenöt voltál.

– Tuti, hogy nem akarod tudni.

Amy hangosan sóhajtva ült le mellém a kanapéra. Lassan kortyolgattam a kávémat, és a papírzacskó után nyúltam, a reggeliért.

– És hogy döntöttél?

Nem kellett visszakérdeznem. Elalvás előtt a két sör halványodó mámorában döntöttem el, hogy mit fogok tenni.

– Ebéd után megyünk. Rohadtul nem akarok nála ebédelni.

Amy halványan megcsóválta a fejét, és ő is belenyúlt a zacskóba, hogy kivegyen egy csokis sütit.

– Lázadsz, Pennington.

Noah persze meglátta a sütit a kezünkben, és céltudatosan elindult felénk a játszószőnyegről, hangos „süti” felkiáltással.

– Lehet. Az öreg egész életében megkapta, amit akart.

– Gyanítom, hogy apud naplója nem fog segíteni megkedvelni őt.

Megráztam a fejem, és könnyedén elkaptam Noah derekát, ahogy a reggelim felé kezdett nyúlkálni.

– No, bébi! – borzolta össze a haját Amy. – Kettőt már megtettél hazafelé jövet.

– Ilyenkor azt érzem, tökéletes nevet választottál neki. Úgyis ez az egyetlen szó, amit használunk.

No a tiltás ellenére hangosan nevetni kezdett, amikor megcsikiztem az oldalát. Néha erősen vágyódtam a háromévesek egyszerű világlátása után.

A kávémat kortyolgatva viszont újra nagyapámra gondoltam, és a fura levelére. Mintha a Thompsonok után a Penningtonok sem hagynák, hogy nyugodtan haladjon előre az életem.

* * *

Sokkal később értünk be Brooklynba, mint terveztem. Délután ötre vastag viharfelhők gyűltek a felhőkarcolók mögött. Az aranyló napfény néhol utat tört magának, de a levegőben zizegett a közelgő vihar elektromossága.

Még akkor sem múlt el az ellenérzésem, hogy megmutassam Noah-t a nagyapámnak, amikor leparkoltam. A fiamat teljesen elzártam a családom és a nyilvánosság elől. Így védekeztem. No számára három évig csak Amy családja létezett. Amy teljesen hétköznapi, átlagosan örült rokonsága.

Üresbe tettem a Chevyt, és hátranéztem Noah-ra. Csodával határos módon nem aludt el. Amikor megigazítottam a base-

ballsapkát a fejemen, akkor éreztem, mennyire összeizzadt a tenyerem a kormányval. Amy idegesen gyűrögette a ruháját.

– Baromi ideges leszek a nagyapádtól. Chris temetése óta nem láttam.

– Én sem.

No hagyott egy perc csendet, hogy végignézzek a csodás brooklyni utcán, ahol apám felnőtt.

– Inkább ne mondd, hogy terhes vagyok!

Furán néztem Amyre. Olyan ruha volt rajta, amivel még abszolút titkolható volt a három hónapos terhessége.

– Nem mindegy, hogy hány gyereket csinálok még neked?
– nevettem fel.

– Nem vicces.

Noah akkor már panaszosan nyöszörgött a gyerekülésben, ezért gyorsan megkerültem a kocsit. A fejébe nyomtam a baseballsapiját, és felvettem. A kocsi hátulját megtömtük az éjszakai holmival, Amy lakásában terveztünk maradni a rövid látogatás után.

– Gyorsan túlleszünk rajta – biztattam Amyt a lépcsőn állva. – Megmutatjuk a gyereket, és húzunk.

A csengőre tapasztottam a kezem, hogy ne törjön fel a pánik a torkomban. Legnagyobb meglepetésemre még egy mély levegőre se futotta, ugyanis a saját nagyapám maga tárta ki az ajtót. Apám temetése óta nem jártam ebben a házban, de úgy emlékszem, sose nyitott ajtót ő maga.

– Láttam a kocsit odafentről – mondta. – Nem gondoltam, hogy ma jöttök.

Megfeszültem. Vártam a panaszáradatára. Amy igazat mondott. Lázadtam ellene, azért jöttem bejelentés nélkül.

– Gyertek be! – mondta azonnal nagyapám. A szívem olyan hevesen vert, amint a bútorlakk szaga az orromba szökött, hogy végig se tudtam nézni rajta. A lépcső alján állva vettem észre, hogy nagyapám Noah-t vizslatja. Sehová se nézett, csak a fiamra. Vizenyős, szarkalábas kék szemébe könnyek szöktek.

– Úristen... – mondta fojtott, remegő hangon. – Tiszta James.

Nagyot nyelve leküzdtem a torkomba gyűlő gombócot.

– Megfoghatom?

– Nem szeret idegeneknél lenni – ráztam meg a fejem, de nagyapám két kézzel nyúlt a fiamért, aki – legnagyobb meglepetésemre – felé nyújtotta a karját. Pillanatokon belül a dédapjánál volt.

– Miért sírsz? – kérdezte No, én pedig Amyt kerestem a tekintetemmel.

– Nagyon hasonlítasz a fiamra. A nagypapádra. Kicsit meghatódtam tőle.

A szótól összeszorult a gyomrom. Apának kellett volna így fognia őt. Az lett volna az igazságos az élettől. Persze, ha apa élne, No nem létezne. Életem összes boldogsága összekapcsolódott egy óriási veszteséggel.

Noah mélyen elgondolkodva nézte a dédapját. Óriási, zöld szemét összehúzta a nagy koncentrációban.

– Öreg vagy.

Nagyapám felnevetett. Amivel döbbenet néztük egymást. Noah idegenekkel sosem beszélgetett így.

– Édesem, ilyet nem illik mondani – szólalt meg Amy. Ő nem felejtette el, hogy szülőként kéne viselkedni, én teljesen lefagytam a helytől és az egész helyzettől. Nem egy síró Matthew Penningtonra készültem.

– Hát, ha egyszer igazat mond! Igen, elég öreg vagyok. Nyolcvannyolc éves – tette hozzá, és elindult befelé.

– Hú! – szólalt meg No, bár fogalma sem volt, mennyi az a nyolcvannyolc. Hosszú ideig tartott kimondani, az tuti.

– Kértek valamit? – kérdezte nagyapám, és letette Noah-t a nappaliban, ahol semmi sem változott. Kissé felfordult a gyomrom a bőrfotelek látványától.

Megráztam a fejem. Noah megragadta Amy kezét, és egy az egyben az anyja hasára mutatott.

– Van tesóm.

Elhúzott szájjal néztem Amyre. Én egy szót sem szóltam a terhességéről, de a fiának elfelejtette mondani, hogy ne mondja el. Egyértelműen arra számított, hogy Noah három szót se fog szólni egész idő alatt, akkor is csak a fülébe fog sügni. Ahogy kábé minden ismeretlen helyen szokta először.

Matthew közelebb lépett Amyhez, és szorosan magához ölelte. Makulátlan kék inget viselt egy átlagos péntek délutánhoz képest.

– Mikorra várod?

Amy elfehéredve nézett rám. Szerencsére a relaxákat lehúzták a nappaliban, így kevésbé látszott a zavar az arcán.

– Decemberre. Kisfiú lesz ő is.

Nagyapám megcsóválta a fejét. Ráncos kezével Amy felé mutatott.

– Négy generáció óta mindig két fia volt mindenkinek. Az apámnak, nekem, Jamesnek és már Davidnek is. Mi lesz a neve? – Lassan elsétált a legközelebbi bőrfotelhez, és leereszkedett rá. – Üljetek le!

– Még nem... – kezdtem rekedtesen, de Amy hangosabb volt nálam.

– Gabriel. Én Gabriel Jamest szeretnék. De David még hezitál rajta.

Nem igazán hezitáltam, inkább csak fájt. Fájt a Noah Christopher után, hogy a másik fiam nevében is egy veszteségem csengjen.

Nagyapám egy rikítóan fehér textilizsebkendővel törölgette a szemét.

– Nagyon megköszönném, Amy. Gyönyörű neve van mind a kettőnek.

Noah beült Amy ölébe, kíváncsian nézett körbe a nappaliban, de erősen dörzsölte a szemét. Vártam a támadást, de nem érkezett. Nagyapám egészen addig csevegett Amyvel és Noahval, amíg a fiam már majdnem elaludt.

Én alig szólaltam meg. Eltávolodtam a szobától. Figyeltem a gyomrom ideges vibrálását, és újra a múltban utaztam, amikor Chris még mellettem ült ezen a bőrkanapén. Amikor még apa volt mellettem ugyanitt. Olyan élesen rajzolódott ki mellettem az alakja, hogy hirtelen alig kaptam levegőt. Sosem gyászoltam meg apát. Eltűnt a ködben egyik napról a másikra.

– Nem fekteted le? – bökött Noah felé nagyapám. – James régi szobája a vendégszoba.

– Inkább mennünk kéne – köszörültem meg a torkom. – Ha hatkor letesszük aludni, annak semmi értelme.

Odakint hangosan tombolt a szél. Lassan elérte a vihar Brooklynt.

– Beszélni szeretnék veled, kölyök.

A kölyök megszólítástól erősen összeszorult a szívem, mindig apa hívott így, ezt vettem át én is tőle. Mintha a kinti vihar a belsőm állapotát tükrözte volna. Amy megfogta a kezem, aprót biccentett.

– Szívesen leteszem egy kicsit. Nézünk egy mesét a telefonon.

– Felkísérlek – felelte Matthew.

Sokkal lassabban emelkedett fel a székről, mint öt évvel ezelőtt. Öt évig újra csak telefonon beszélgettünk évente egy-két alkalommal. Sosem volt igazán a nagyapám.

Ahogy mindenki eltűnt a színről, felpattantam. Úgy éreztem, képtelen vagyok egyedül maradni a gyászos bőrkárpé fogságában. Inkább kinéztem a relaxa résein. A várost elfedte a vihar sötétje, a megmaradt tavaszi virágszirmok kavarogtak a szélben. Kivettem a farmeromból az NA-jelvényemet, ami a kocsikulcsán lógott. Erősen dörzsölni kezdtem idegességemben. Igyekeztem mélyeket lélegezni.

Lassan mégis visszamentem a kárpéhoz. Éreztem, ahogy a düh újra gyűlni kezd a gyomromban. A szponzorom szerint ez a düh visz vissza a kokainhoz. Fel kellett ismernem, hogy ne mérgezzék a lelkemet. Kiizzadni magamból.

Nagyapám két pohárral tért vissza a nappaliba, és egy üveg whiskyvel. Továbbra is az NA-jelvényt dörzsölgettem.

– Megkínálhatlak?

– Vezetek.

– Amy azt mondta, vezet ő. Megkérdeztem. Vagy nem ihatsz ilyet? – bökött a jelvényem felé, mire újra belém mart a düh. Eszembe jutott, amikor drogos ponyvairónak nevezett a testvérem halála után.

– Ihatok. Csak kerülöm a töményt. Inkább csak sört szoktam. Ha sokat iszom, kívánom a keményebb drogot.

– Én csak egy-két pohárra gondoltam.

Bólintottam. Sajnos úgy éreztem, szükségem volt egy kis whiskyre ehhez a beszélgetéshez. Arthur, a szponzorom keményen lebaszott volna érte, hogy azonnal a nagyapám felé nyújtottam a poharat. El kellett volna bírnom az érzéseket tompítás nélkül. De túl sok volt az érzés, a falakból ordított felém.

– Mennyi ideje? – biccentett a jelvényem felé, miközben ízlelgettem a whiskyt a számban. Hagytam, hogy marja a nyelvem. – Láttam már ilyen jelvényt.

Túl gyorsan megittam a whiskyt. Azonnal újat akartam kérni, de ehelyett erősen markoltam a kristálypoharat.

– Három éve. A születésnapomon kapom meg a három évest. De nem kell belekezdened. Visszaestem, igen. Durván visszaestem. Noah születése előtt majdnem meghaltam. És igen, drogos is maradok.

Segített, ahogy kimondtam a szavakat. Annak ellenére, hogy éreztem a vad sóvárgást a hülye whisky után. Egyet se kellett volna elfogadnom. Arthur azt mondta, sose fogadjak el alkoholt, ha fel vagyok dűlva. Azt mondta, nem akarja, hogy alkoholista legyek, miután leálltam az illegális drogozról. Akkor ébresztett rá, hogy mennyire rettegek ettől. Hogy alkoholista leszek a gyerekem mellett. Inkább meghaltam volna, minthogy Noah-nak ezzel keljen felnőnie.

– Nagyon sajnálom, hogy nem voltam melletted.

Felkaptam a fejem. A nagyapám szemébe néztem, ami ugyanolyan kéken csillogott, mint az enyém. A nappali lámpájának sárgás fényében sokkal öregebbnek tűnt, mint bármikor eddigi életében.

– Mi ez a szarság? Te sose voltál mellettem! Se az apám, se a bátyám mellett. Semmit se tudsz rólam. Mi az, hogy sajnálsz, hogy nem voltál mellettem, amikor túlادagoltam magam? Miután meghalt Chris, drogos ponyvairónak hívtál. Szégyellted a gondolatomat is.

– Tudom. – Matthew állta a tekintetem. Keményen nézett rám, ahogy belekortyolt az italába. – Cserbenhagytalak titeket mind. Megérdemlem, hogy gyűlölj. Elsősorban apádat hagytam cserben.

Éreztem, hogy könnyek gyűlnek a szemembe. Felpattantam a fotelből, és erősen ökölbe szorult a kezem, ahogy újra kinéztem az utcára.

– A kurva életedbe! Nincs nekem erre szükségem.

– Haldoklom. Haldoklom, David.

Megráztam a fejem, ahogy visszafordultam felé. A düh egyre jobban tombolt a gyomromban.

– Vastagbélrák. Az orvosok szerint fél, maximum egy év. Most megadtátok a célt. Még látni akarom a másik dédunokámat.

– Úristen! – Összeszorítottam a számat. – Most komolyan ezt akarod csinálni? Ezt a nyálás, haldoklom és megváltozom-szarságot? Visszatalálok az unokámhoz? Engem sose akartál látni. Tudod egyáltalán, miket éltünk át Chrisszel?

– Olvastam a könyvedet.

Felnevettem.

– Olvastad a könyvemet. És azt is tudod, hogy halt meg a fiad? – Tudtam, hogy le kellene állnom, de képtelen voltam. – Az örült anyám nyugtatózta be. Nem baleset volt.

Matthew nem szólt semmit. Hosszú percekig hallgattam, ahogy a tomboló szél egy pillanatnyi csendjében hangosan szívja be a levegőt.

– Meg kell bocsájtanunk egymásnak – mondta remegő hangon.

– Mi? Neked miért kéne megbocsájtanod?

– Sosem bocsájtottam meg nektek, hogy megszületetek, és elvettétek a fiamat.

A szívem kihagyott egy ritmust. Nem bírtam tovább a whisky csábítását. Öntöttem magamnak.

– Te teljesen meg vagy húzatva.

– Csak próbálok végre őszinte lenni, David. Az a nő elvette tőlem a fiamat.

– Az a nő elvett tőlem mindent. Tudod, mi mindent? A lelki egészségemet, a bátyámat, az apámat, a gyerekkoromat, az ártatlanságomat. Mindent, amit csak el tudsz képzelni.

– Szeretném, ha itt laktátok nyáron. Egy-két hónapig.

Lassan, lassan kellett innom. Túl gyors kortyokban nyeltem a whiskyt.

– Miért laknék én itt veled? Mivel tartozom én neked?
– Szinte ordítottam, de nem akartam, hogy felhallaszon az emeletre, hogy mennyire feldúlt vagyok.

– Semmivel. De talán adhatunk valamit egymásnak. Valószínűleg ti sokkal többet adnátok nekem, de... mesélnék apádról. A gyerekkoráról. Chris mindent tudni szeretett volna a családról. Mesélnék neked is. – Elhomályosodott a szoba, ezért inkább elfordultam nagyapám tekintete elől. – Te pedig mesélhetnél nekem a gyerekkorodról. Jamesről. Hogy milyen apa volt.

Ökölbe szorított kezemet a számhoz emeltem. A düh után csak a vibráló fájdalom maradt. Az égdörgés lassan betöltötte a nappalit, apa régi otthonát.

– Meg szeretném ismerni a dédunokámat és téged is. Chris járt hozzám. Aludt is itt, miután szakított Amyvel.

– Sose mondta.

– Tudta, hogy nem örülnél neki. Kérlek, gondold át!

Kapásból rá akartam vágni, hogy ezen nincs mit átgondolnom. Épp szóra nyitottam a szám, amikor villám világította be az alsó szintet, majd egy óriási csattanással kialudtak a fények az egész házban. Apám régi otthona vaksötétbe temetkezett. Noah hangosan sírt. A telefonom után kutattam a zsebemben. A zseblámpa funkcióval világítottam körbe a nappaliban. Nagyapám az asztalon álló gyertyákra mutatott, a zsebemből egy mozdulattal kivettem az öngyújtómat. A táncoló lángok fénye elöntötte a szobát.

Egy szót sem szóltam, egyenesen az emelet felé vettem az irányt, pedig sosem jártam még ott. Nem kérdeztem meg, merre kell mennem, inkább Amyt szólongattam. Hamar megtaláltam őket. A zseblámpa fényében Amy szeme erősebben csillogott, főleg, ahogy Noah-t ölelte magához, aki halkán sírdogált.

– Basszus, félek a vihartól.

– Minden oké – mondtam, és magamhoz öleltem a fiamat, aki közben átkapaszkodott hozzám. Másik kezemmel Amyt

karoltam át. Belülről remegtem a dühtől, villámként csapkodtak bennem nagyapám szavai.

Néma csendben figyeltük a cikázó fényeket az ismeretlen emeleten. Apa gyerekkori szobájában voltam, és igyekeztem visszanyelni az érzéseimet. Épp meg akartam szólalni, amikor nagyapám megjelent a lépcső tetején a kezében a hatalmas gyertyatartóval. A rebegő fény csak még jobban mélyítette a ráncait.

– Azt mondták a telefonban, hogy órákig nem lesz áram Brooklynnak ezen a részén. Maradjatok itt éjszakára. Ne induljatok el ilyen viharban!

– Amy lakása tizenöt perc kocsival.

– A közvilágítással is gondok vannak, nem biztonságos.

Amy erősen szorította a karomat, amikor újabb hatalmas dörgés hangzott fel. Éreztem, hogy nem lesz más választásom, mint hogy itt maradjunk. Noah újra nyöszörögni kezdett a karomban.

– Megágyasztatok Steve-vel – jelentette ki nagyapám kérdésnek helyet sem hagyva. Azt se tudtam, hogy van még ember a házban rajtunk kívül. Furcsállottam is, hogy a nagyapám személyzet nélkül éli napjait. – Te is a földön szeretsz aludni, mint az apád?

Összehúztam a szemöldököm. Fogalmam sem volt, miről beszél.

– Egyszer aludt itt veletek, akkor nem tetszett neki a vendégágy.

– Magas – vontta meg a vállát Amy.

– Hozatok matracot.

Sokatmondó pillantást vetettem Amyre, aki láthatóan alig várta, hogy elmagyarázzam neki, mi is történt.

– Kimegyek a holmikért – mondtam, és visszaadtam a már alig nyöszörgő Noah-t a kezébe. Gyors csókot nyomtam a homlokukra. – Azonnal jövök.

Szinte kimenekültem a puccos ház ajtaján. Odakint a szélnek feszültek a faágak, felnyögtek a súlytól. Dühöngött a vihar a felhőkarcolók között, eső hömpölygött a sűrű aszfalton. Re-

megő kézzel kotorásztam a zsebemben az öngyújtó után. Mélyen letüdöztem a cigit. Hagytam, hogy tomboljon a belsőm.

Úgy éreztem, nagyapám már döntött helyettem. A Penningtonok döntöttek helyettem.

* * *

A vihar már alábbhagyott, amikor lefeküdtem Amy és Noah mellé az idegenszagú matracra. No a kecskéjét szorongatva aludt. Ez a háztáji plüss volt az egyik kedvence. Furcsa választás a dínók mellett.

– Cigiszagod van.

Felhorkantam, ahogy közelebb húzódtam hozzá.

– Ezt régen sose mondtad.

– Mert régen mindig cigiszagod volt; most sokkal feltűnőbb. Hányat szívótál?

– Egytől is bűdös leszek.

– De tudom, hogy nem egy volt, mert ideges vagy.

– Dr. Forester újra rendel? – Amy hallgatott. Nem akart felesleges köröket, a lényegre akart térni. – Hármat szívtam. Csak egytel többet a napi adagnál.

Óvatosan a karom felé tapogatózott. Persze, hogy ott volt a nikotintapasz, de aznap ez vajmi keveset segített.

– Lehet, hogy ki kéne cserélni.

Én persze tudtam, hogy annak se lenne semmi értelme.

– Chris büszke lenne rád, hogy lehozol a cigiről.

Amy könnyedén a mellkasomra hajtotta a fejét, beletúrtam a hajába. Nem suttogtam, No jól bírta a zajokat. Sőt, szerette, ha duruzsoltak mellette.

– Azt akarja, hogy lakjunk itt a nyáron. Egy-két hónapig. – Amy azonnal felkapta a fejét. A szoba sötétjében alig láttam az arcát, de el tudtam képzelni döbbsen vonásait.

– Azt akarja, hogy én itt lakjak? Aki mindkét unokájával összejött?

– Ja, és a kedvenc drogos unokáját is elhívta.

– Mi történt vele? Haldoklik? – nevetett fel zavartan.

– Ami azt illeti... igen.

– Jézusom, de bunkó vagyok!

Legyintettem a sötétben.

– Rákos, és az orvos maximum egy évet jósol neki. De...
bassza meg, komolyan, nyolcvannyolc évesen ez a diagnózis
kellett neki, hogy rendbe akarja tenni a dolgait? Azt, hogy nem
akart látni minket egész életemben?

– Christ akarta látni.

– Még jobb. Tehát a családtagjai közül csak azt akarta meg-
ismerni, akivel lehetett villogni. Apám és én kiestünk a körből.

Amy halkán hümmögött, simogatta a karomat. Ahogy a vi-
har elcsendesedett, a whisky is leülepedett a gyomromban.
A frusztráltság helyét lassan átvette a fáradtság.

– Szerintem adnod kéne neki egy esélyt.

Halkan felnevettem. Becsuktam a szemem.

– Azt hittem, te velem fogsz egyetérteni. Még apa naplóján
is kiakadtál, hogy fel fog zaklatni.

– Ó, én tudom, hogy irtó erős vagy. De... ez egy olyan lehe-
tőség, ami nem tér vissza. Megismerheted a családodat.

– Eddig a családom csak szenvedést okozott.

– Hát, talán most épp nem fog. Végül is a nyáron csak or-
voshoz járkáltam volna, te némi könyves cuccra és NA találko-
zókra. Simán megoldhatnánk innen.

Megráztam a fejem.

– Szerintem ez egy szar ötlet. És megint az öreg nyerne.

– Mert megint versenyzünk? Megint dacolunk? Én szeret-
nék többet megtudni apukádról, hogy mesélhessek nekik róla.

– Tudok mesélni róla a gyerekeimnek. Felnevelt.

– Csak azt mondom, hogy aludj rá egyet. Így is épp eléggé
gyökértelen vagy.

Újra felhorkantam. Nem értettem, miért is lennének erő-
sebb gyökerem attól, ha a haldokló, majdnem kilencvenéves
nagyapámmal töltöm a nyarat.

– Nagyon elkeseredetten veled akar lenni, ha még engem is
elvisel – nevetett fel Amy.

– Szerintem Nóval akar lenni, nem velünk.

– Hát, őt meg nem nagyon ronthatja el.

Amy szorosán átkarolt, és gyors csókot nyomott az ar-
comra.

– Csak gondold át!

Halvány düh támadt bennem Amy felé. Azt hittem, simán mellém áll a Matthew Pennington elleni harcban, főleg, ahogyan fellépett Susan ellen is.

A vihar halkán morajlott tovább. Apám gyerekkori szobájában feküdtem, Brooklynban, a bátyám exével, aki a gyerekeim anyja lett. A haldokló nagyapám azt akarta, hogy mellette legyek az utolsó hónapjaiban, holott sose akart megismerni.

Néha nem értettem, miért nem lehet egyszerűbb az életem.

2017

JÚNIUS

Mélyen merültem alá az ismert sötétségbe. Keményen fuldokolva kapkodtam levegőért. Amy hangja törte át a ködös rémálom burkát.

– David. Rémálom.

Hirtelen fogalmam sem volt, hol vagyok. Amy a hátamat simogatta, ahogy felültem a furcsa matracon, továbbra is kapkodtam a levegőt.

– Itt vagyok, csak rémálom volt. Nincs semmi baj.

Csak rémálom volt? Micsoda? Az egész életem?

– Apa? – Noah halk sírására tértem magamhoz.

– Apa rendben van, kicsim.

A szívem lassan visszatért a rendes ütembe, ahogy magamhoz öleltem a halkan nyöszörgő Noah-t. A hangom rekedt volt.

– Nem akartalak megijeszteni. – Amyre néztem. – Nagyon hangos voltam?

– Eléggé – sóhajtott fel.

A fiamat ölelve összeszorult a torkom. Gyűlöltem, amikor így látott. Az utóbbi években mindennél fontosabb lett, hogy normális családot biztosítsak neki. De a normális nálunk, Penningtonoknál nem létezett.

– Jól vagy? – simított végig a hátamon Amy.

– Ühüm. Inkább felkelek.

Noah nagyon gyorsan megnyugodott, már szinte vissza is aludt a karomban. Nekem sajnos sose ment ilyen könnyen.

– Három óra van.

– Tudod, hogy esélytelen, hogy visszaaludjak egy ilyen után. Neked viszont aludnod kell.

– Szívesen felkelek veled, ha szeretnél beszélgetni – sutogta, miközben letettem magam mellé Noah-t.

– Pihened kell, tudod te is, hogy tíz órát alszol minimum. – Amy folyamatosan azzal viccelődött, hogy ilyenkor növeszti a gyereket, de a helyzet az, hogy valószínűleg így is volt.

Örültem a sötétnek, hogy nem kell Amy aggódó tekintetét látnom. Ehelyett egy gyors csókot nyomtam a homlokára, és a lehető leggyorsabban kiléptem a folyosóra, miután felmarkoltam a hátizsákomat.

Baromira nem ismertem ezt a házat. Az utcai lámpák fénye végigfolyt a folyosón; öt ajtót láttam. Valamelyik hálósobának biztos volt erkélye, ahol rendesen rágyújthattam volna, de nem volt kedvem mindet végignyitogatni. Végül a folyosó végi ablak alá ültem. A szememet lehunyva szívtam be a keserű dohányfüstöt. Mióta kevesebbet dohányoztam, sokkal erősebbnek tűnt az aroma.

– Gondolom, sejtéd, hogy ez egy nemdohányzó ház.

Nagyapám hangja annyira megijesztett, hogy beütöttem a fejemet a belső párkányba. Felnyögve masszíroztam a fájó pontot.

– A dolgozósobában kényelmesebb lesz. Adok hamutálat is.

Nem szóltam semmit, csak csendben követtem. Egyébként valószínűleg egy vázába hamuztam volna, amikkel tele volt a folyosó. Ha itt töltenénk a nyarat Noah-val, ezen sürgősen változtatnia kéne nagyapámnak.

A dolgozósobában égett a zöld könyvtári lámpa, nem is értem, ezt hogy nem vettem észre eddig. Odabent mindent sötét, lakkozott fafelületek és könyvek borítottak. Lehanyatlottam a bőrfotelbe az óriási íróasztal előtt. Pár pillanat alatt a kezembe kaptam egy kristály hamutálat.

– Ha ez egy nemdohányzó ház...

– Ügyfeleknek dohányzó volt mindig is.

– Ja, az ügyfeleknek.

Csomó kérdést feltehettem volna, például, hogy miért van ébren hajnali háromkor. De inkább hallgattam a cigi sercegését és a kint még mindig élénk szelet.

– Honnan tudod, hogy az anyád – megköszöri a torkát – adott neki gyógyszereket?

Beleharaptam a számba, ahogy elnyomtam a cigit.

– Chris összerakta, aztán elmondta a pszichiáternek. Nekem meg anyám szóban megerősítette seggreszegen. Bár nem igazán emlékszem arra az éjszakára. Ködösen rémlik, hogy fegyverrel fenyegettem őt, de annyi kokainnal a szervezetemben, hogy nem tudom, hogy maradtam életben.

– Én... – Újra megköszöri a torkát, és öntött magának egy újabb pohár whiskyt az asztalon álló kristálypohárba. Összeugrott a gyomrom. – Én úgy tudtam, apád is öngyilkos lett. Én voltam az, aki Chrisnek odaadta a papírokat. Hozzám fordult a kérdéseivel.

Megráztam a fejem.

– Nem. Chris azt mondta a pszichiáternek, hogy egy helyi ügyvédől kérte ki, és otthon találta meg, amikor egyszer hazament.

– Valamiért nem akarta megmondani az igazat. Tisztán emlékszem, én mondtam el neki, hogy James öngyilkos lett.

– Nem mondta neked, hogy beszélni fog anyával? Mikor volt ez egyáltalán?

– Néhány hónappal a halála előtt. Nem mondott nekem semmit, csak szorongatta a papírokat. Össze volt omolva. De hogy a fenébe ne lett volna? Én sem tudtam soha túltenni magam azon, hogy öngyilkos lett a fiam.

A kezemet vizsgálgattam az ölemben. Keserűen elvigyogrodtam.

– Nem léptél túl rajta, de nem jöttél hozzánk segíteni utána sem. Csak húsz évvel később vagdostál a PTSD-s bátyám fejéhez olyan infókat, amik végképp az öngyilkosság felé sodorták.

Matthew megrázta a fejét.

– Én nem tudtam rólatok semmit. A droggondjaidról tudtam. Tudtam, hogy Jamesnek vannak problémái az anyáttal, említett valamiféle bántalmazást, amikor körülbelül egy éves

voltál, de aztán soha többé nem beszélt róla. Ahogy Chrisről se tudtam semmit. Sose mondta, hogy gyógyszereket szed, meg hogy bántja magát.

– Szuper, ez aztán minden alól felment. Tudod, mit hallottam én ebből? Hogy apám itt volt, és elmondta neked, hogy bántott minket az anyánk, és te semmit sem csináltál.

– Hibáztam. Próbáltam jóvátenni, amikor segítettem Chrisnek, meg pénzt küldtem nektek.

– Hagyjuk a pénzt, jó? Én ezt nem bírom hallgatni. – Felkeltem a fotelból, megnyikordult alattam a keményfa padló. Ki akartam menekülni ebből a szobából. Háttal álltam már, amikor Matthew újra megszólalt.

– Szeretnék a dédunokámmal lenni – mondta remegő hangon. – Kérlek, David!

– Te csak nem akarsz egyedül meghalni – feleltem, de olyan erősen haraptam a számba, hogy éreztem a vérem ízét.

– Lehet. De jobban hasonlítunk, mint gondolnád. Én is túl sok mindent tettem dacból, amit később nagyon megbántam.

Nem mondtam semmit, inkább kimentem a szobából. Közvetve ez az ember tehetett mindenről. A megbocsájtás nem volt az erősségem. Inkább újra a múlthoz fordultam segítségért, és kitűrtam apa naplóját a táskámból.

1994

NOVEMBER

Nem akartam túl sokszor az apa halála előtti emlékeimbe kapaszkodni. Igazából minden erőmet bevettem, hogy az életemnek ezen részeit elfedjem. Chrisszel se beszélgettem róla. Nem tudtam életben tartani apa emlékét, egyszerűbb volt számúzni az elmém azon részébe, ahol sok mindenért őt tettem felelőssé.

Minden egyes pillanatban, amikor a gyomromban fellángolt a hiánya, eloltottam azzal, hogy ő nem vitt el bennünket abból a házból. Valószínűleg ez úgy rombolt belülről, mint a drogok, amik már a halála előtt is érdekelni kezdtek, tizenöt évesen.

Cigi. Pia. Fú. Egy nyár leforgása alatt. Aztán jött a Ritalin. A Ritalin már kihívást jelentett. Élveztem, hogy igazi életet élek, amikor nem vagyok otthon. Hogy függetlenítem magam az otthoni körülményektől. Hogy az iskolaudvaron cigizek Clayjel és Deannel. A dolgok akkor kezdtek átbillenni, amikor megérkezett a bandába Brick. A legkeményebb srác a tizenegyedikes évfolyamon, akiről nem is sejtettem, hogy szóba fog állni velünk.

Clayton épp elnyomta a cipője orrával a cigijét, amikor Brick először közeledett felénk. Clay könnyedén felhorkantott, mire én zavart tekintettel néztem végig a szinte üres és szürke iskolaudvaron. Kellemetlenül szitált az eső.

– Hé, Brick! – szólalt meg Clayton. Fogalmam sem volt, hogy ez-e az igazi a neve. Az biztos, hogy a százkilencven centit ostromolta, emellé kétszer olyan széles volt a válla, mint Claytoné. Magamról nem is nyilatkozom. Akkor én voltam a legfiatalabb a csapatban a magam tizenöt évével. Dean és Clay már tizenhét felé közeledtek, Brick pedig lassan betöl-

tötte a tizennyolcat. Clayton épp a zsenge korom miatt tartotta olyan fontosnak az „oktatásomat”.

– Péntek – nézett Brick Clayre. – De csak ha teljesíted az egyezséget.

– Megmondtam, nem?

– Hozod őket is?

– Ja.

– Csak beugróval jöhetnek.

Összehúztam a szemöldökömet. Clay az állát dörzsölve nézett ránk.

– Én tudok füvet szerezni – ajánlotta fel Dean. Brick beleegyezően bólintott, aztán felém siklott a tekintete. Áthatóan vizslatott, épp szóra akartam nyitni a számat, de Brick megelőzött.

– Ez a kissrác hány éves? – nézett Clayre. – Gyakorlatilag baba.

A hátam mögött ökölbe szorult a kezem.

– Elsős.

– Már mint igazi elsős – röhögött fel Dean, és oldalba bökte Clayt, akivel egy évfolyamra jártunk.

– Babák nem jönnek a bulimra. Nincs belépő.

Zavartan néztem a Clayre, Brick épp meg akart fordulni, hogy magunkra hagyjon bennünket, amikor megszólaltam.

– Akkor Valium nem is érdekel? Esetleg Oxy?

Csak egy pillanatig bántam, hogy kimondtam ezeket a szavakat. A következőben Brick hátrafordult. Vigyorogva nézett végig rajtam.

– Te tudsz szerezni Valiumot meg Oxyt? – Határozottan bólintottam. – Hogy hívnak, elsős?

– David.

– Oké. Minimum húsz tableta.

Kiszáradt a torkom. Húsz tableta rohadt sok volt. Nem emelhettem el csak úgy az anyám gyógyszeres fiókjából anélkül, hogy észrevenné. Főleg az Oxyt nem. Azzal kapcsolatban elhamarkodott voltam. Nem tudtam, hogy van-e még otthon. Persze eszem ágában sem volt visszakozni.

– Meglesz – biccentettem.

Apánál és Chrisnél is előbb értem haza aznap. Délután háromkor csend honolt a hideg lakásban. A novemberi hűvösség végigsöpört a földszinten, ahogy kinyitottam az ajtót. A levegőben a vodka csípős szaga érződött. Hangos puffanással dobtam le a táskámat az előszobában. A nappaliba érve nem hittem a szerencsémnek. Anyám kiütve aludt a kanapén. Ilyen szinte sose fordult elő. Délutánonként általában a szobájába húzódott, és ennyire korán nem pörgette túl a piát.

Lábujjhegyen lépkedtem a nappaliban. Anyám apa helyén feküdt a kanapén, hosszú szőke haja félig eltakarta az arcát. Vörös selyemköntöse félrecsúszott, kivillant alóla egyik tejféhér melle. Összeszorítottam a szemem, és megráztam a fejem, de akkor már a fejembe égett a látvány. A gyomrom hirtelen felkavarodott. Mélyet lélegezve rohantam az emelet irányába, ahol feltéptem anyám szobájának ajtaját. Villanyt se kapcsoltam, nem akartam látni, mi van bent.

A fürdőben felkattintottam a villanyt. A hatalmas kád sarkában rengeteg színes tusfürdő halmozódott. Az ajtón köntösök lógtak sorban. A mosdó melletti pulton anyám sminkcuccai és körömlakkjai. Pont úgy festett, mint valami lánykollégium fürdője.

Hevesen dobogó szívvel nyitottam ki a tükrös szekrényt. Nagyon jól tudtam, hogy anyám itt tárolja a gyógyszereit. Pár hónapja apával jöttem be ide egyik éjjel, amikor irtózatosan megfájdult a fejem. Apa itt keresett fájdalomcsillapítót, mert a konyhában elfogyott minden. A konyhai gyógyszeresfiók olyan volt, mint egy átlag családé. Ibuprofen, köhögéscsillapító, vitaminok és savlekötők. Anyám gyógyszeres szekrénye azonban más világ volt. Már akkor is ismertem pár bulipirulát. A gimis srácok mindent felhasználtak, amit otthonról el lehetett emelni. Én akkor még nem próbáltam semmit, de felismerem a Valiumot meg az Oxycodont.

Aznap is feltárult előttem a sárga műanyag dobozok kavaládja. A Valium feliratú dobozból volt épp elég, ezért abból egy az egyben leemeltem egyet, ami még félig volt. Lázasan kerestem az Oxyt, egyenként, csörögve fordítottam fel a dobozokat, a gyomrom sajgott, a kezem remegett. Aztán végül

találtam egy dobozt. Öt szem volt benne. Felnyögtem. Tudtam, hogy ebből nem nyúlhatok le feltűnés nélkül egyet sem. Aztán Brick fekete tekintetére gondoltam, és belecsúsztattam hármát a Valium dobozába, mivel könnyen meg lehetett különböztetni őket. Gyorsan zsebre vágtam a dobozt; ezzel túl is teljesítettem a húsz pirulát.

Becsaptam a tükrös szekrényt. Csak saját, lesápadt arcommal néztem farkaszemet, senki se állt mögöttem, ahogy a horrorfilmekben szokott. Megdörzsöltem a szememet, aztán még utoljára a kád felé néztem. A szélén megláttam egy rózsaszín vibrátort. Hangosan felnyögtem, éreztem, hogy a fülemig elpírulok. Bizonyára ez volt a kozmikus büntetésem.

Amikor becsuktam anya hálójának az ajtaját, akkor hallottam meg letről a kulcscsörgést. Nem hallottam a kocsit, úgy-hogy a bátyámra számítottam. Berohantam a saját szobámba, hogy elrejtsem a gyógyszereket a matrac alá, a pornóim mellé. Végignyúltam az ágyon, és felkaptam a könyvem az éjjeli-szekrényről.

– Cipőben fekszel az ágyon – szólalt meg Chris köszönés nélkül. – David, ez már tőled is sok.

Hangosan nyöszörögve szenvedtem le a cipőmet, csak a lábamat használva. Fel se keltem hozzá, úgy rúgtam be őket a sarkokba. Chris nem bírta ki röhögés nélkül.

– Így tuti kevesebb energiádba kerül – rázta meg a fejét.

– Ne kételkedj a képességeimben. – Nagy nehezen megsza-badultam a másik cipőtől is, mire Chris unottan tapsolni kez-dett.

– Anya lent alszik – mondtam felülve.

– Ja, ki van ütve. Apa díjazni fogja. Mindjárt lemegyek, csi-nálok vacsorát – vonta meg a vállát.

Ahogy Chris átment a saját szobájába, kitapogattam a gyógyszeresdobozt, és hangosan felsóhajtottam.

Az átlagnál is szarabb esténk volt. Miközben Chris főzött, apa hazaért, és megpróbálta összekaparni anyát a kanapéról. Anyánk épp vacsora előtt hanyta össze a nappalit. Akkor menekültem ki a levegőre, amikor apa nekiállt súrolni a szőnyeget

és a kanapé oldalát. Természetesen elment az étvágyam a házban terjengő hányásszagtól, így a konyhából nyíló hátsó ajtón mentem ki a kertbe.

Rágyújtottam, kizártam a házból kiszűrődő zajokat, és elmerültem a szél zúgásában. Novemberben már megülte a dér a fűszálakat az esti hűvös párában. A fejemre húztam a kapucnimat, úgy merültem el az égett avar és a nedves levelek illatában. Imádtam az őszt. Szerettem elnézni a meleg színeket, melyek erős kontrasztot képeztek a nedves aromával.

Lassan tüdőztem le a cigit. Összerezcentem, ahogy kinyílt mögöttem az ajtó. Apa ült le mellém a lépcsőre. Ösztönösen el akartam nyomni a csikket, aztán eszembe jutott, hogy már nincs sok értelme a titkolózásnak.

– Hogy az istenbe nem fagysz össze? – kérdezte apa, és összehúzta magán a kabátot. – Tíz fok is alig van.

Megvontam a vállam. Apának mániája volt, sosem öltözünk fel rendesen Chrisszel. Ha ők valaha is veszekedtek valamin, akkor ezen. Csak később, amikor New Yorkba költöztem, akkor értettem meg, apa miért ennyire fagyos. Teljesen más klímához szokott a nagyvárosban, amit a hosszú évek sem tudtak átformálni.

– Nem jössz be vacsorázni?

– Kösz, de elment az étvágyam – szívtam bele a cigibe. Valahogy azon a nyáron acéloztam meg magam igazán apával kapcsolatban. Mondhatjuk, hogy az időm javát azzal töltöttem, hogy őt büntettem az összes fájdalomért. Anyát nem lehetett, rajta nem fogtak a szavaim.

– Feltakarítottam, kiszellőztettünk. Már rohadt hideg van bent is.

– Hagynod kéne megrohadni a hányásában.

Egyetlen pillanatra néztem apára. Beletúrt világosbarna hajába, és erősen rágta a száját. A homlokára ráncokat vájt az aggodalom. Tudtam, hogy igyekszik úgy tenni, mintha minden rendben lenne, miközben én az összes erőmmel emlékeztetni akartam arra, hogy ez nincs így.

– Téged is hagynia kellett volna Chrisnek szombatot? – pillantott felém. Éreztem, hogy összeszorul a torkom, de apa

megfogta az államot, hogy maga elé fordítson. Felhozta a botlástomat. Hogy a születnapom alkalmából összehánytam a fűrdőt. – Hm?

– Én csak buliztam egyet. Nem vagyok egy rohadt, pszichopata alkoholista.

– Tudod... amikor először találkoztam anyáddal, akkor ő is csak bulizott egyet.

A pulzusom felgyorsult, elnyomtam a cigit a lépcsőn.

– Nem kell elmesélned a sztorit, hallottam már elégszer.

– Csak arra akarok célozni, hogy könnyen elmosódik a hátár.

Lekaptam a kapucnit a fejemről, hogy egyenesen apa szemébe nézzek.

– Most azt akarod mondani, hogy azért, mert bulizgatni járok a srácokkal, olyan leszek, mint az anyám?

Apa megrázta a fejét. Újra átszaladt a tekintetén a legyőzöttség és a szomorúság.

– Nem, csak féltelek.

– Tudod, ha olyan lennék, mint anyám, akkor megérdemelném, hogy otthagyanak a hányásomban, és mindenki magamra hagyjon.

Hosszasan sípolt a szél az udvar fáinak ágai között. Nem néztem apára. Az Oxyra meg a Valiumra gondoltam a matracom alatt, és tudtam, miért húz fel ez a téma. Mert én is vágytam a felejtésre, hogy ne érezzek semmit. Nem akartam, hogy bárki azt mondja, hogy ezzel épp az anyám útjára lépek.

– Amíg én és a tesód itt vagyunk, addig nem leszel egyedül. Bármit is csinálsz. Érted?

Akkor még nem értettem. Nem értettem, mit is jelent, hogy itt vannak nekem. Egészen addig nem, amíg lassan mind a ketőtököt el nem veszítettem.